

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1929

ΔΡΙΘ. 45

ΟΛΕΘΡΙΑ ΣΠΑΤΑΛΗ

Ἐδόθη ἐπ' ἐσχάτων ἀφορμῇ ὅπως μερὶς τοῦ ἡμερησίου τύπου τῆς πρωτευούσης ἀσχοληθῆ ἀπὸ περιωπῆς περὶ τῆς δημοσιογραφικῆς δεοντολογίας. Ὡς ἀφετηρία τῆς ἀρθρογραφίας ταύτης ἐχρησίμευσαν δύο γεγονότα, ἢτοι ἡ ἐν τῷ νομῷ Τρικάλων πρό τινας σημειωθείσα αἰχμαλωσία ἐλλήνων πολιτῶν ὑπὸ γνωστῆς ληστοσυμμορίας καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πρωθυπουργοῦ πολιτικὴ ἀρθρογραφία μερίδος τινὸς τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου, κριθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπικριτῶν τῆς ὡς πρωτοφανῶς δημαγωγικῆ πρὸς σκοποὺς καθαρῶς «κυκλοφοριακοῦς».

Πλὴν μίᾱς ἢ δύο ἰσως ἐξαιρέσεων, σύμπας σχεδὸν ὁ τύπος ἡμῶν ἐπὶ συνεχεῖς ἡμέρας ἀφιέρου στήλας ὀλοκλήρους εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θεσσαλικῆς ληστοσυμμορίας καὶ δὴ κατὰ τρόπον ἐξαρτικὸν τῆς δράσεως ἐνὸς κοινοῦ κακοποιοῦ. Ὁ λήσταρχος οὗτος ὑπὸ πολλῶν ἐφημερίδων περιεγράφετο ὡς θρυλικὸς ἦρωσ ἱπποτικῶν αὐτόχημα αἰσθημάτων, συνεχιστῆς τάχα τῶν παλαιῶν ἀρματολικῶν παραδόσεων τῆς ἡοῦς τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας. Ἄλλαις λέξεσι, μεγάλη μερὶς τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς κυριολεκτικῶς συνήγορος τῆς ληστοκρατίας παρ' ἡμῖν καὶ πραγματικὸς ληστοτρόφος ἐφ' ὅσον διὰ τῶν τοιούτων ἀναγνωσμάτων του κεντρίζει τὴν εὐφάνταστον καὶ ζωηρὰν νεολαίαν εἰς μίμησιν τῶν «εὐγενῶν» ἄθλων τῶν ληστῶν.

Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ὠρισμένη μερὶς τοῦ τύπου κατηγορήθη ὅτι διὰ τὴν αὐξήσιν τῆς κυκλοφορίας του ἐπεδόθη διὰ τοῦ μᾶλλον ἐντυπωτικοῦ τρόπου εἰς τὴν συστηματικὴν κολακείαν τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ πολλοῦ κοινοῦ διαρκῶς ἐρεθιζομένου δι' ἀρθρογραφίας πολιτικῶν ἐκμεταλλεύσεων, ἐν τῇ ἠθικῇ δὲ σφαίρα ὑπερέβη τὸ ὄριον ἐκεῖνο τῶν ἠθικῶν ἐπιφυλάξεων, τὸ ὅποιον οὐδεὶς ποτε τύπος τοῦ κόσμου διασκελίζει. Διότι, καθ' ἃ ἔγραψαν οἱ ἐπικριταὶ τῆς τοιαύτης δημοσιογραφικῆς ἐκτροπῆς, ὁ ὑπὸ κατηγορίαν τύπος «διωχέτευσεν εἰς τὴν φαντασίαν τῶν σχολικῶν προαυλίων ἕνα ὀχετὸν ἀκατονομάστου προκλητικότη-

τος» ἀποτελέσας «σεσηπὸς ἀνάγνωσμα τοῦ ὅπουδῆποτε ἄλλοῦ οὔτε εἰς κεκρυμμένα φυλλάδια θὰ ἦτο εὔκολον νὰ κυκλοφορήσῃ», οὕτω δ' ἐνεφάνισε μίαν «πρωτάκουστον δημαγωγικὴν εὐτέλειαν».

Ἄλλὰ ἔτι προσφατωτέρα δημοσιογραφικὴ ἐγκληματογραφία ἀπέδειξε, δυστυχῶς, ὅτι ἡ φρασεολογία τῆς ἐπικρίσεως ταύτης ἐκφράζει ὀλιγώτερον τῆς πραγματικότητος. Διότι πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐφημερίδες ἐπὶ ἡμέρας συνεχεῖς καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη στήλας πλείονας τῶν τριῶν καὶ τεσσάρων καθ' ἑκάστην ἀφιερῶνουν εἰς λεπτομερεστάτην ἀναγνωσματοποίησιν τῶν «ἡρώων τῆς ἡμέρας», μετὰ τῶν ὁποίων λαμβάνουν καὶ «συνεντεύξεις» καὶ τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων ὑπ' αὐτὰς ἐντυπωτικῶν σχολίων.

Δὲν ὑπάρχει ὀλεθριωτέρα σπατάλη δυνάμεων πολυτίμων ἀπὸ τὸν ἀξιοθρήνητον τοῦτον χειρισμὸν τοῦ δημοσιογραφικοῦ καλάμου. Εἶνε σπατάλη, διότι τί ἄλλο εἶνε ὁ ἄσκοπος καὶ ἀσυλλόγιστος αὐτὸς σκορπισμὸς τοῦ διανοητικοῦ τῶν γραφόντων πλοῦτον, εἰ μὴ ἐκδαπάνησις ἐπὶ ματαίῳ δυνάμεων πνευματικῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ τόσους μόχθους καὶ τόσας θυσίας ἐθησαυρίσθησαν ἵνα καὶ τὸν κάτοχον ὠφελοῦν καὶ τοὺς πλησίον οἰκοδομοῦν; Καὶ εἶνε ἡ σπατάλη αὕτη ἐκ τῶν ὀλεθριωτάτων, διότι τίποτε δὲν δύναται τόσον καταστρεπτικῶς νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς κοινωνίας ὅσον μία ἐγκληματομανὴς γραφομανία, ἐκβραζομένη εἰς τὰς στήλας τοῦ ἡμερησίου τύπου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητον παντὸς ἀνθρώπου πνευματικὴν ἐκάστης ἡμέρας τροφήν. Ὡς εἶνε σήμερον ἀνεπτυγμένος ὁ τύπος, εἰσχωρεῖ μέχρι καὶ τῶν ἀπωτάτων πάσης χώρας ἐσχατιῶν, οἱ δὲ γνωρίζοντες ἀνάγνωσιν — ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγράμματοι — τὴν ἐφημερίδα πρῶτην λαμβάνουν ἀνὰ χεῖρας ἅμα τῇ ἀνατολῇ τῆς ἡμέρας. Φαντάζεται τις λοιπὸν πόσα μικρόβια εἰς πόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων κατὰ τὸν ἀσφαλέστερον τρόπον μεταδίδει ἢ νοσογόνος ἐφημερὶς καὶ εἰς πόσον ἀπέραντον ἠθικὸν νεκροταφεῖον μεταβάλλει τὴν κοινωνίαν, ἢ ὁποῖα μάλιστα καὶ πληρῶνει τοὺς διαφθορεῖς τῆς.

Καὶ ἄς μὴ ἀντιπροβάλλεται ὁ δισχυρισμὸς, ὅτι ὁ

ὀριστῆς τοῦ ποιοῦ τῆς δημοσιογραφικῆς ὕλης εἶνε αὐτὴ αὐτῆ ἢ κοινωμία, καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἡ προσφορά τῆς ἐφημερίδος εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ζήτησιν. Τὸ ἀιωνωστικὸν κοινὸν δὲν ζητεῖ πρωτοβούλως, δὲν ὀδηγεῖ τοὺς δημοσιογράφους ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τοὺς ὀχετοὺς τοῦ βορβόρου, ἀλλ' οἱ δημοσιογράφοι αὐροῦν τὰ πλήθη πρὸς τὰς ἀναθυμιάσεις τῶν ὑπονόμων. Ὁ τύπος δὲν εἶνε ὁ ἐκφραστῆς τῶν ἰδεῶν καὶ τάσεων τοῦ κοινοῦ, ἀλλ' ὁ ὑποβολεὺς καὶ ὁ ἐμπνευστῆς· καὶ ὅταν κολακεύῃ τὰς ταπεινοτέρας τοῦ ἐπιθυμίας καὶ τὰς χθαμαλωτέρας τοῦ κλίσεως, βεβαίως παρασύρει αὐτὸ εἰς τὰς ἀτραποὺς τοῦ πονηροῦ, τὸ ὅποιον διαχρετεύεται διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν του στηλῶν. Ἐὰς ἀποφασίση ὁ τύπος ὅλος ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἀγνοήσῃ τὴν ρυπαρὰν καὶ κακὴν καθ' ὅλου ὄψιν τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι θὰ ἀναγινώσκειται μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὸ πάντων. Τὸ γεγονός ὅτι τὸ κοινὸν τοῦ ὑψηλοῦ ἠθικοῦ ἐπιπέδου τρέφει ἀμέριστον καὶ σταθερὰν πεποιθήσιν πρὸς τὸν σεβόμενον ἑαυτὸν σοβαρὸν καὶ ἐμβριθῆ τύπον μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἠθικὴ καὶ ἐχέφρων κοινωμία ἀρέσκειται εἰς τὴν ἀξιοπρεπῆ δημοσιογραφίαν, ἀνταξίαν ἀνθρώπων ἀνωτέρου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὅποία, πράγματι, θὰ ἦτο ἡ κοινωμία, ἐὰν ἡ δημοσιογραφία ἀπετροπιάζετο τὴν ἠθικὴν πτωματολογίαν, αἱ τόσαι δ' εἰς τὴν ἐγκληματοθηρίαν ἐπασχολούμεναι στηλαί της ἐπληροῦντο δημοσιογραφικῆς ὕλης διδακτικῆς καὶ φρονηματιστικῆς. Αἱ στηλαὶ τοῦ ἡμερησίου τύπου ἀποτελοῦν τὰ προχειρότερα, ὑψηλότερα καὶ ἡχηρότερα βήματα, ἀπὸ τῶν ὁποίων οἱ γράφοντες ἔχουσι τὴν εὐκολίαν νὰ ἀποτείνωνται ἐν τῷ ἅμα πρὸς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀκροατῶν. Ἐὰν ἐκ τῶν βημάτων τούτων ἐξηγγέλλοντο τόσα ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα ὄσων ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην, δὲν θὰ ὑπῆρχε καλλίτερος τῆς δημοσιογραφίας διδάσκαλος, θὰ ἦτο δὲ διάφορος ἡ σύγχρονος ὄψις τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι πᾶν τούναντίον συμβαίνει· ἐν τῷ ἐσμῶ τῶν περιπτῶν, τῶν ἀνοήτων καὶ τῶν θετικῶς ἐπιβλαβῶν εἰς τὰ ὅποια καταδραπῶνται ἡ δημοσιογραφία σπαταλῶσα τοσοῦτον δυνάμειον θησαυρὸν, μόλις ὑπάρχει μία γωνία διὰ νὰ ἐξαγγελθῇ μία ἀγαθὴ πράξις διὰ δύο γραμμῶν ἀφαιῶν, πολλάκις δὲ οὐδὲ αὐτὴ ἡ γωνία παραχωρεῖται εἰς μίαν σεμνὴν ἀρετὴν, διὰ τὴν παράστασιν καὶ περιγραφὴν τῆς ὁποίας θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ δημοσιογραφικὸν μεγάλων ἀκούμενον εἰς τοῦ κόσμου τὰ πέρατα...

ΤΟ Ε΄ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Εἰς τὸ Lund, τὴν μικρὰν καὶ ἡσυχον πόλιν τῆς νοτίου Σουηδίας, συνήλθε κατὰ τὸ τέλος παρ. Αὐγούστου τὸ πέμπτον διεθνὲς συνέδριον τῆς ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων, εἰς τὸ ὅποιον ἀντεπροσωπεύθησαν τὰ πλεῖστα πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης, ὡς καὶ ἀρκετὰ τῶν πανεπιστημίων τῶν λοιπῶν ἡπείρων, ἐν οἷς τὸ τοῦ Καίρου, τὸ τοῦ Τόκιο κ. ἄ. Οἱ σύνεδροι, περὶ τοὺς διακοσίους πενήκοντα, ἀνῆκον εἰς ποικίλας ἐπιστήμας, δι' ἃς ἡ ἱστορία τῶν θρησκευμάτων ἀποτελεῖ τὸν κατ' ἐξοχὴν συνδετικὸν κλάδον. Οὗτο πλὴν τῶν κυρίως θρησκευολόγων, μετὰ τῶν ὁποίων προεῖχον οἱ Lehmann, Cumont, Bertholet, Clemens, Haas, Leeuw, παρῆσαν πολλοὶ ἀρχαιολόγοι, κλασικοὶ φιλόλογοι, πλεῖστοι καθηγηταὶ τῆς ἐρμηνείας τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης, λαογράφοι, ἀντιπρόσωποι τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν καὶ φιλολογιῶν κ. λ. Δὲν ἔλειπον δὲ καὶ καθολικοὶ κληρικοὶ, μερικοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἔκαμαν λίαν ἀξίας λόγου ἀνακοινώσεις. Ἡ ὀρθόδοξος θεολογία ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Σόφιας καὶ τοῦ ὑποφαινομένου. Τὸ ὑπὸ Καρόλου τοῦ 10ου ἰδρυθὲν πανεπιστήμιον παρεχώρησε τὰς αἰθούσας του διὰ τὰς συνεδρίας τῶν διαφόρων τμημάτων, ἡ δὲ μεγάλη του αἴθουσα ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν πρώτην κοινὴν συνεδρίαν, καθ' ἣν ὁ διάδοχος Γουσταῦς Ἀδόλφος ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τοῦ συνεδρίου διὰ βαθυστοχάστων περὶ θρησκείας καὶ τῆς σημασίας τῆς ἐρσύνης αὐτῆς λόγων, ὡς καὶ διὰ τὴν τελευταίαν, ὅτε συνήχθησαν τὰ πορίσματα, ὠρίσθη ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τοῦ ΣΤ' διεθνοῦς συνεδρίου καὶ ἐχαιρετίσθησαν οἱ σύνεδροι ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν τῆς παιδείας τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Γερμανίας. Ἐκδρομαὶ καὶ ἐπίσημοι δεξιώσεις καὶ γεύματα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ γνωρίσουν οἱ μετασχόντες τοῦ συνεδρίου τὴν Σουηδίαν καὶ ἀλλήλους.

Τὰ θέματα τοῦ ἀπεράντου κλάδου εἶχον κατανεμηθῆ εἰς ὀκτώ ομάδας, τὰς ἐξῆς: α) Γενικὰ ζητήματα· β) θρησκείαι τῶν πρωτογόνων λαῶν καὶ λαογραφία· γ) αἰγυπτιακὴ καὶ ἀρχαῖαι σημιτικαὶ θρησκείαι· δ) ἑλληνικὴ καὶ ρωμαϊκὴ θρησκεία· ε) γερμανικὴ, κελτικὴ, σλαβικὴ θρησκεία· στ) αἱ θρησκείαι τοῦ Ἰράκ, τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς· ζ) Ἰσλαμισμὸς· η) Ἰουδαϊσμός καὶ Χριστιανισμός. Τὸ γεγονός ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ τμήματα συνεδρίαζον ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην καθίστα εὐκόλον τὴν κατὰ βούλησιν εἴσοδον εἰς ἐκεῖνας τὰς αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ ἐκάστοτε θέμα ἐνδιαφέρον τούς καθ'

ἕκαστον. Οὕτω οὐδὲν τῶν τμημάτων εἶχε σταθερὸν ἀριθμὸν μελῶν, ἀλλὰ μεταβάλλετο ἀνὰ πᾶσαν ὥραν κατὰ τὴν σύνθεσιν.

Φυσικὸν εἶναι ὅτι, ἐπειδὴ τὸ συνέδριον ἔφερε χαρακτηριστικὰ αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν, ἐξεδηλώθησαν κατ' αὐτὸ πᾶσαι αἱ δυνατὰ ἔσοπα, ἀπὸ τῆς στενῆς ἐκκλησιαστικῆς μέχρι τῆς ἄγαν ἐλευθέρως. Οὕτω λ. χ. κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ προβλήματος τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν περὶ ψυχῆς παραστάσιν τῶν πρωτογενῶν λαῶν ὑπεστηρίχθησαν ἀμφότεραι αἱ ἀπόψεις, τόσον ἡ ὕλιστικὴ ὅσον καὶ ἡ πνευματοκρατικὴ. Ὡς πρὸς δὲ τὸ ζήτημα τοῦ λεγομένου μονοθεϊσμοῦ τῶν ἄγγλων λαῶν ἠκούσθησαν σοφαὶ ἀπολογίαι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ συγχρόνως κατηγορηματικὴ ἀπόρριψις τῆς θεωρίας ταύτης ὡς παντελῶς ἀσυστάτου καὶ ἐπιπαρερμηνείας στηριζομένης· τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ περὶ ἄλλα προβληματικὰ θέματα, τὰ ὅποια συνεζητήθησαν καὶ ἀπὸ μονιστικῶν καὶ ἀπὸ διαρχικῶν προϋποθέσεων, ἀναλόγως πρὸς τὴν κοσμοθεωρίαν τῶν διαφόρων ὁμιλητῶν. Εἰς ἓν ὅμως σημεῖον ἦσαν πάντες σύμφωνοι, ὅτι τὴν θρησκείαν καὶ νὰ ἐρευνήσῃ καὶ νὰ ἐρμηνεύσῃ δύναται μόνον ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει ἐν ἑαυτῷ θρησκείαν, ὃ ἀνήκων εἰς θρησκέυμα καὶ μετέχων προσωπικῶς τοῦ θρησκευτικοῦ βίου. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι θρησκειολόγοι πραγματικοὶ εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι πρὸ πάντων οἱ θεολόγοι. Τοῦτο πιστοποιεῖ τὸ γεγονός ὅτι τὰ κλασικώτερα περὶ θρησκείας, ψυχολογίας καὶ φιλοσοφίας αὐτῶν ἔργα, ὅσα ἀφθόνως ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας, ἐγράφθησαν ὑπὸ θεολόγων.

Προσφωνῶν τοὺς συνέδρους κατὰ τὴν τελευταίαν κοινὴν συνεδρίαν ὁ σουηδὸς ὑπουργὸς τῆς παιδείας ἐπιστοποίησε μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἡ ἱστορία τῶν θρησκευμάτων ἐθεωρεῖτο κλάδος ὑποκτος καὶ ἐπικλίνδυνος, παρασκευάζων τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὸν ἀθεϊσμόν, παρῆλθον ὀριστικῶς. Ἡ θρησκειολογία κατέστη ἀναγκαῖον τμήμα ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἐπιστημῶν, ἀνεγνωρίσθη ἡ αὐτοτέλεια αὐτῆς καὶ αἱ μέθοδοι, ἡ δὲ προαγωγή αὐτῆς σημαίνει ἐμβάθυνσιν εἰς τὸ μεγαλειῶδες φαινόμενον τοῦ πνευματικοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπερ καλεῖται θρησκεία. Καὶ ἄνευ τῶν λόγων τοῦ σουηδοῦ ὑπουργοῦ εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ἱστορικὴ, ψυχολογικὴ, κοινωνιολογικὴ καὶ φιλοσοφικὴ ἔρευνα τῆς θρησκείας ἀποτελεῖ τὴν ἀσφαλεστέρην ἀπολογίαν αὐτῆς. Ὁχι δὲ μόνον αὐτῆς καθόλου, ἀλλὰ καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἰδίᾳ, ἐφόσον ὁ ἐρευνητὴς κέκτηται ἐσωτερικὴν πείραν τῆς θρησκείας, ὅπερ—ὡς εἴπομεν—ἀποτελεῖ τὴν ἀναγκαῖαν προϋ-

πόθεσιν πρὸς κατανόησιν καὶ ἐρμηνείαν τῶν ποικίλων ἐκδηλώσεων τῆς θρησκευτικότητος. Διότι καὶ ἐνταῦθα, ὅπως εἰς τὰς ἱστορικὰς ἐπιστήμας ἐν γένει, ἰσχύει τὸ ἀξίωμα: Τὸ πνεῦμα ἐρμηνεύεται μόνον διὰ τοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιον συλλαμβάνει τὸ ὀπισθεν τῶν φαινομένων κρυπτόμενον νόημα.

N. I. ΛΟΥΒΑΡΙΣ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχωσι τὴν ἐξήγησιν τοῦ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον ἐπεδείχθη ἐν Ἰταλίᾳ ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν Παλαιστίνῃ τελευταίων σφαγῶν καὶ τοῦ συνεπειᾶ αὐτῶν ἐν τῷ τύπῳ γενομένου λόγου περὶ ἄρσεως τῆς ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐντολῆς ἀπὸ τῆς Μεγ. Βρετανίας καὶ ἀναθέσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν, δύναται νὰ διαφωτισθῶσιν ἐκ τῶν ἀκολουθῶν λεπτομερειῶν, ἃς παρέχει μία ἐκ Ρώμης ἀνταπόκρισις: Ὡς γνωστόν, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀπέβλεπεν ἀνεκάθεν νὰ λάβῃ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς, λόγῳ τῆς μεγίστης ἠθικῆς σημασίας των, τοὺς Ἁγίους Τόπους, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ ἐν Παλαιστίνῃ Χριστιανικὰ ἱερά. Ὅτε τὸ 1917 κατελήφθη ἡ Ἰερουσαλήμ καὶ ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς Ἀλλεμπυ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰσραήλ μοναχὸν νὰ ἀναγνώσῃ τὴν περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς διακήρυξιν, τὸ Βατικανὸν ἤλπισεν, ὅτι ἡ ποθητὴ στιγμή εἶχε πλησιάσει. Τὰ πράγματα, ἐν τούτοις, ἐξετέλεθησαν κατόπιν διαφορετικὰ. Ἡ ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐντολὴ ἐδόθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἣτις ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἰδρῦσῃ ἐν αὐτῇ Ἑθνικὴν Ἑβραϊκὴν ἐστίαν. Ἄλλ' εἶνε φανερόν, ὅτι καθισταμένης τῆς Παλαιστίνης Ἰσραηλιτικοῦ κέντρου, ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ περιέλθῃ οὔτε εἰς τὸ Βατικανόν, οὔτε καὶ εἰς Καθολικὴν Δύναμιν. Ἐξ ἄλλου, ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης (τῶν Σεβρών), δὲν ἀπέδωκε τὴν κυριότητα τῶν Χριστιανικῶν ἱερῶν εἰς τὸ Βατικανόν, ἀλλ' ὥρισε (ἄρθρ. 95) τὴν σύστασιν ἐιδικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν μελέτην τῶν σχετικῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν ἐν Παλαιστίνῃ θρησκευτικῶν κοινοτήτων. Τοῦτο ἀνησύχησεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ Βατικανόν, τοῦ ὁποίου αἱ ἀνησυχίαι ἠδῆξήθησαν ἔτι περισσότερον, ὅτε ἐγνώσθη τὸ σχέδιον τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐντολῆς, τὸ ὑποβληθὲν πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Κ. Τ. Ε. ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας. Διὰ τοῦτο ὁ τότε Πάπας Βενέδικτος 15ος ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ πρῶτον εἰς τὸν λόγον του εἰς τὸ μυστικὸν «κονιστόριο» τῆς 13ης Ἰουνίου 1921 καὶ κατόπιν δι' ὑπομνήματος πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Κ. Τ. Ε. Αἱ διαμαρτυρίαι ὅμως τοῦ Ποντίφηκος δὲν ἐτελεσφόρησαν· τὸ Καταστατικὸν ἐνεκρίθη σχεδὸν ἀμετάβλητον τὴν 22 Ἰουλίου 1922. Τὸ περὶ τῆς ἐιδικῆς δὲ ἐπιτροπῆς ἄρθρον διευτυπώθη ὡς ἑξῆς: «Μία ἐιδικὴ ἐπιτροπὴ θὰ διορισθῇ ὑπὸ τῆς ἐντολοδόχου δυνάμεως πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως μελετήσῃ, καθορίσῃ καὶ διευθετήσῃ ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἀξιώσεις τὰς ἀφορώσας τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς κοινότητας ἐν Παλαιστίνῃ». Ἐπὶ τῇ βάσει τούτου ἡ Ἀγγλία κατήρτισε καὶ ὑπέβαλε τὴν 31ην Αὐγούστου 1922 εἰς τὸ συμβούλιον τῆς Κοινωνίας σχέδιον συνθέσεως τῆς ἐπιτροπῆς, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν ἐνεκρίθη λόγῳ τῆς στάσεως τῶν ἄλλων Καθο-

λικῶν Δυνάμεων. Καὶ τὸ ζήτημα παραμένει εἰσέτι ἐκκρεμές. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Καθολικὸς κόσμος δὲν ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται. Εἰς τὸ διάγγελμά του διὰ τὸ ἅγιον ἔτος 1924 ὁ νῦν Πάπας ἐπανέλαβε τὴν ἐπιθυμίαν του «ὅπως αἱ συνθήκαι τῆς Παλαιστίνης διαρρυθμισθοῦν καὶ συντεθοῦν καθ' ὃν τρόπον ἀπαιτοῦν τὰ δικαιώματα τῆς καθολικῆς θρησκείας». Ἐξ ἄλλου ἡ «Καθολικὴ Ἰταλικὴ Ἐνωσις διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους» εἰς ψήφισμά της τοῦ Ὀκτωβρίου 1924 ἔκαμνε ἔκκλησιν πρὸς τὴν Κ. Τ. Ε. ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξήτει νὰ συγκρατήσῃ τὴν Σιωνιστικὴν κίνησιν ἐν Παλαιστίνῃ. Ταῦτα εἶναι τὰ Καθολικὰ συμφέροντα ἐν Παλαιστίνῃ ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ἡ Ἰταλία, ὡς Καθολικὴ Δύναμις καὶ ὡς ἀποβλέπουσα νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν Γαλιαν τὸ μονοπώλιον τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ Βατικανοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἐπιδεικνύει ἰδιαιτέραν εὐθιξίαν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ Μπολσεβικὴ Κεφαλαιοκρατία.

Συνέδριον συγκληθέν ἐπ' ἐσχάτων ἐν Λονδίῳ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς σχέσεως τῶν δύο φύλων ἐξέδωκεν ἀπόφασιν καταδικάζουσαν τὴν περὶ τοῦ γάμου νομοθεσίαν πασῶν σχεδὸν τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν ὡς μὴ ἁρμονιζομένην πρὸς τὰς κοινωνικὰς καὶ τὰς οικονομικὰς συνθήκας τῆς σήμερον. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, τὸ συνέδριον διαπιστοῖ ἐν τῇ γαμικῇ νομοθεσίᾳ τῆς Ρωσίας τῶν Σοβιέτ «τὴν πρώτην ἀπόπειραν πρὸς λύσιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου κοινωνικοῦ ζητήματος κατὰ τρόπον ἐπιστημονικὸν καὶ ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ λαοῦ». Ὅσον ἀπροσδόκητοι καὶ δυσάρεστοι κὰν φαίνονται τοιαῦται δηλώσεις, τὰ μπολσεβικὰ ἰδεώδη περιβάλλονται τὴν μορφήν τῆς πραγματικότητος καὶ πρέπει βεβαίως νὰ μελετηθῶσι σοβαρῶς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ μπολσεβισμὸς ἀποτελεῖ σύστημα ἑνός, ἃς εἴπωμεν, πολιτισμοῦ ριζικῶς διαφόρου οἰουδήποτε τέως γνωστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, πολιτισμοῦ πολὺ ὀλιγώτερον ἠθικοῦ τοῦ τῆς ἀρχαίας ἐθνικῆς Ρώμης, ἀπὸ ἐπόψεως χριστιανικῆς. Σκοπὸς δὲ τοῦ πολιτισμοῦ τούτου εἶνε ἡ κατάλυσις οὐ μόνον τοῦ χριστιανικοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, τῶν δύο τούτων κοινωνικῶν θεσμῶν, τοὺς ὁποίους διεφύλαξε καὶ ὁ κλασικὸς πολιτισμὸς καὶ κατὰ τὰς χειροτέρας του ἡμέρας ἀκόμη. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν τὸ κακὸν περιορίζεται εἰς μόνην τὴν Ρωσίαν, ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε ἄμεσος· φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ ἡ νεωτέρα κεφαλαιοκρατία ἐκδηλοῖ ἐχθρικὰς διαθέσεις πρὸς τὸν θεσμόν τῆς οἰκογενείας, διότι, ἐνῶ ἐπιθυμεῖ οὐχὶ ἐλευθέρους ἐργάτας, ἀλλὰ χρησίμους «χειρας» παρ' ὧν ἀξιοὶ ὀρισμένον ποσὸν ἐργασίας, παρέχει ἐν τούτοις εἰς αὐτοὺς ἐλευθερίαν εἰς παραλυσίας ἔξω τῆς ἐργασίας. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ λοιπὸν τούτῳ δὲν βλέπομεν μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων

«πολιτισμῶν», φαίνεται δὲ ὅτι ταύτης τῆς ἐγγύτητός των ἐκφραστῆς ἐγένετο τὸ ἐν λόγῳ περιέργου συνέδριον.

Πῶς σκέπτονται ἄλλαχοῦ.

Ἐν Γερμανίᾳ παρατηρεῖται ἀπο τινος κίνησός τις ὑπὲρ τῆς ἀνασυστάσεως τῶν τυχηρῶν παιγνίων εἰς τὰς λουτροπόλεις. Ἡ ἀπόπειρα ὅμως αὕτη προσκρούει εἰς τὴν κατηγορηματικὴν ἀντίδρασιν τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς κοινῆς γνώμης. Οὕτω πρὸ τινος ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Βαδης μετ' αὐστηρότητος ἐξεφράσθη κατὰ τοῦ σχεδίου τούτου, μεταγενέστερον δὲ ὁ γερμανὸς ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν, ἀπαντῶν ἐπισήμως εἰς διάβημα γενόμενον πρὸς αὐτὸν ὑπὸ γερμανικοῦ τινος ἐκκλησιαστικοῦ σωματοῦ διεκλήρυνεν ὅτι μετὰ μελέτην λεπτομερῆ τοῦ ζητήματος ἐνισχύθη εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ τροποποιήσῃ τὸν ἰσχύοντα σχετικὸν νόμον· «Ἡ Γερμανία δὲν ἐπιθυμεῖ ὅπως αἱ λουτροπόλεις της ἀποβῶσιν ὑποκαταστήματα τοῦ Μόντε—Κάρλο».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ' Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθε τρίς κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἐξετάσασα διοικητικὰς καὶ δικαστικὰς ὑποθέσεις.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι τὸ ὄφρ. κιον τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ εἶναι ἀνώτερον τῶν λοιπῶν ὄφρ. κίων τῶν ἀπονεμομένων εἰς πρεσβυτέρους καὶ ἐπομένως ὁ φέρων αὐτὸ δέον νὰ προηγηθῆ τῶν λοιπῶν ὄφρ. κιοῦχων. Ἀπελίθη δὲ καὶ σχετικὴ Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Ἱεράρχας.

—Ἀπεφασίσθη ὑπὸ Δ. Ἱερᾶς Συνόδου νὰ ζητηθῆ ἡ κατάργησις καὶ τροποποιήσις ὀρισμένων ἄρθρων τῶν τελευταίως δημοσιευθέντων Νομ. Διαταγμάτων. Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη νὰ ζητηθῆ ἡ τροποποιήσις διατάξεων τινῶν τοῦ ἰσχύοντος περὶ διαζυγίου νόμου.

—Ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεφασίσθη ἡ τέλεισις μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου Πατριαρχου ΚΠόλεως Βασιλείου Γ' τῇ 17 τρ.μ. ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῶν Ἀθηνῶν.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην γενομένης ἐκλογῆς ἀντιπροσώπων τῶν λαϊκῶν Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπειῶν τῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Συμβουλίῳ αὐτῆς ἀνεδείχθη τακτικὸς μὲν ἀντιπρόσωπος ὁ ἐκ τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου κ. Δημήτριος Φιντικλῆς, ἀναπληρωματικὸς δὲ ἐκ τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγ. Νικολάου Πειραιῶς κ. Δ. Οἰκονομόπουλος.

—Χθὲς Παρασκευῆν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ταξιαρχῶν, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Μονῆς Ἀσωμάτων Περτρᾶκη. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐτέλεσε τὴν κεκανονισμένην ἱερὰν ἀκολουθίαν τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ

νέου Ἡγουμένου ἀρχιμανδρίτου Ἰερεμίου Πλέτση. Τὴν θεῖαν Λειτουργίαν παρηκολούθησαν ὁ Μακ. Μητροπολίτης πρῶην Ἀθηνῶν Θεόκλητος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας Ἰερόθεος, ἀπειρον δὲ πλήθος κατέκλυε τὸν ναὸν πρὸς ὃ ὠμίλησεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

—Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Μαλεσσίνης, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος, ὁ Μοναχὸς Ἰάκωβος Μποζόγανος, ἀντὶ τοῦ ἀπαλλαγέντος τοιοῦτου Ἱεροδιακόνου Θεοκλήτου Βέργου.

—Διωρίσθη Λογιστὴς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, συμφώνως τῷ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1929 Ν. Δ. «Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Νόμου ΓΥΙΔ κλπ.» ὁ κ. Τάκης Λεοντόπουλος.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 8ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 15ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 170 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Παραμερίτες τοῦ τ. Δήμου Ταμινέων, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καρυστίας, ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Παναγιάς, καὶ ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐνορίαν μετὰ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Ρεντίνης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος ὁ Ἱερομ. Δοσίθεος Γκανᾶς, ἀντὶ τοῦ λόγῳ γήρατος παυσθέντος Μοναχοῦ Εὐθυμίου Χατζηνικολάου.

—Ὡσαύτως διωρίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Βαρλαάμ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ὁ Μοναχὸς Ἀνθιμος Τσίγκας.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 18ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 21ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 663 φύλλῳ τῆς Ἐφημερ. τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Σελλήνια τοῦ τέως Δήμου Σιλαμίνος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐνορίαν μετὰ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου.

—Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Δ Ἱεραῆς Συνόδου ὅπως τὴν 24ην το. μ. τελεσθῶσιν ἐν ἅσαις τοῖς ναοῖς ἐπιμνημόσυνον δέσεις ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου καὶ πανελληνίως ἔρανος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρὸς ἴδρυσιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἔθνικοῦ μνημείου.

—Ὅμοιος διὰ Διατάγματος τῆ 24 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 3ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 162 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τοῦ ἑξαμήνου σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐντὸς τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἀγ. Νικολάου ἢ Βαρῶν, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, μετ' ἰσοχρόνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὸν

Ἱερομόναχον τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς Θεοτόκου, τῆς αὐτῆς Ἱ. Μητροπόλεως, Γρηγόριον Ἀλσιφαντῆν, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 791 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

—Ὡσαύτως διὰ Διατάγματος ἐκδοθέντος τῆ 24 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. καὶ τῆ 3ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 162 φύλλῳ τῆς Ἐφημερ. τῆς Κυβερνήσεως ἐχαρίσθη τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς τῆς ἑξαμήνου ἀργίας κ.λ.π. τῆς ἐπιβληθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας, εἰς τοὺς Ἱερεῖς Κωνσταν. Πρέσβελον καὶ Κωνστ. Γιαννακόπουλον, κατοίκους Λεοντίου.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς Ἱεραῆς Μονῆς Ἀγνούτσου—Ταξιαρχῶν, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος, ὁ Ἱερομόν. Δανιὴλ Πήγας, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου τοιοῦτου Ἱεροδιακ. Πέτρου Μητρογένοῦς.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 8ῃ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 15ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 169 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως τῆς ἐπιβληθείσης δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 ἐ. ἔ. Συνοδικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Θεόφιλον Δριμούσην, ἀδελφὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Γηροκομείου, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν.

—Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ δήμου Κορινθίων ἐνέκρινεν ὅπως ἐπιδοθῆ τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Κορινθίας κ. Δαμασκηνῷ τὸ ἀκόλουθον ἐπὶ περγαμνῆς ψήφισμα διὰ τὸ ἐνδιαφέρειν καὶ τὴν στοργὴν τὴν ὁποίαν ἡ Α.Σ. ἐπέδειξε καὶ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους καταβάλλει διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Κορίνθου καὶ ἐν γένει τὴν ἀνακούφισιν καὶ πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τῶν σεισμοπαθῶν :

*Ἀρχιερεῖ Δαμασκηνῶ
Ὁτρηνῶ θεράποντι Θεοῦ τ' ἀνθρώπων τε,
Χεὶρὶ δ' ἀρχοντος Ἡλιοπούλου,
Πόλις Κορίνθου χάριτας εἰδύια,
Τάδε γράμματ' ἀνατίθηναι
Εἰς μνήμην θεμελίου λίθου.
κς' Ὀκτωβρίου ἔτους α' ς' ηθ'*

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Τοὺς ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀποχωρήσαντας συνοδικοὺς σεβ. μητροπολίτας Ἰμβρου, Θεοδωρουπόλεως, Εἰρηνουπόλεως, Χριστουπόλεως καὶ Λαοδικείας ἀντικατέστησαν διὰ τὴν νέαν συνοδικὴν περίοδον οἱ σεβ. μητροπολίται Κυζίκου, Νικαίας, Χαλκηδόνος, Προύσης καὶ Ἡλιουπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐν Τβέρη πρό τινος ἐτελεύτησεν ὑπερογδοηκοντούτης ὁ πασίγνωστος Βλαδίμηρος Σάμπλερ, ἐπὶ τοῦ τσαρικοῦ καθεστῶτος χρηματίσας γερουσιαστής καὶ αὐτοκρατορικὸς Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διαδεξιόμενος τὸν περίφημον Πομπεδονόστσεφ.

— Ἐν τῇ πόλει Κασὶν ἐπὶ 1000 κατοίκων ὑπάρχουσι 33 ναοὶ καὶ 3 μοναί. Οὐδεὶς τῶν ναῶν μέχρι τοῦδε ἐκλείσθη. Ὑπάρχει καὶ γυναικεία μονή. Κατὰ τὰ Σάββατα, ἅψ' ἥς ὥρας ἀρχίζει εἰς πάσας τὰς ἐκκλησίας ὁ ἔσπερινός, ὁ μοναδικὸς τῆς πόλεως δημόσιος κήπος κλείεται, σβύνει δὲ καὶ τὸ ἤλεκτρικὸν φῶς, καὶ ἡ πᾶσα κοινωνικὴ ζωὴ ἀπονεκροῦται. Οὐδεμίαν λέσχη ὑπάρχει ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῶν 33 ναῶν. Ταῦτα ἀνέγραψε μετὰ παραπόνου ἡ σοβιετικὴ ἐφημερὶς «Κοσσομ. Ἀλήθεια».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σόφιας, ἔνεκα τῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας γραφέντων ἐν τῷ βουλγαρικῷ τύπῳ περὶ τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος τὰ βουλγαρικὰ φύλλα συνηγόρησαν ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξουσίας, ἡ ὁποία μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐξάρχου Ἰωσήφ ἔπαυσεν οὐσιαστικῶς ὑπάρχουσα, διατηρουμένου μόνον τοποτηρητοῦ τῆς Ἐξουσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει. Κατὰ τὰς βουλγαρικὰς ἐφημερίδας, ἡ ἐκλογὴ Ἐξάρχου θὰ λύσῃ καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἔδρας του, ἂν, δηλαδή, θὰ ἐδρεύῃ ἐν Σόφια ἢ ἀλλαχοῦ, ἐνῶ συγχρόνως θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ φρονήματος τῶν ἀλυτρώτων Βουλγάρων.

— Πρὸς σπουδὴν τῆς Θεολογίας εἰς τὴν Θεολογ. Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας ἐνεγράφησαν κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 100 σπουδασταί, ἐκ τῶν ὁποίων 35 προέρχονται ἐκ τῶν ἱερατικῶν σχολῶν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὅπως ἔξαιρετικὴ παρατηρήθη κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν κινήσεις ἐν Βιέννῃ κατὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἔνεκα τῆς ἐπιδεικτικῆς αὐτῆς ἀναμείξεως εἰς τὴν αὐστριακὴν πολιτικὴν. Ἡ ἔξοδος ἐκ τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας ἔλαβε διαστάσεις ὅπως ἀπροσδοκίτους. Ἡ Βιέννη ἀριθμεῖ σήμερον 100.000 ἄτομα εἰς μηδεμίαν θρησκείαν ἀνήκοντα· ἐν τέκνον ἐπὶ 20 ἐγγράφεται ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ εἰς τὸ μητροφῶν ὡς εἰς μηδεμίαν θρησκείαν ἀνήκον, οὕτως ὥστε ἡ πόλις, ἥτις ἄλλοτε ἦτο μία τῶν ἀκροπόλεων τοῦ ρωμαϊκοῦ λατινισμοῦ, κατήντησε νὰ μετατραπῇ εἰς ἀπλοῦν ἱεραποστολικὸν ἔδαφος, ὅπου ἀπαιτεῖται ἔντονος δράσις πρὸς ἔξασφάλισιν πιστῶν. Ἡ ρωμαϊκὴ λοιπὸν δρα-

στηριότης ἔχει πρὸ ἑαυτῆς νὰ ἐπιτελέσῃ γιγάντειον ἔργον ἵνα ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν θέσιν.

— Μετὰ μακρὰς καὶ ἐργώδεις διαπραγματεύσεις ὑπεγράφη ἐπὶ τέλος τὸ Κογκορδάτιον μεταξὺ τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Περιλαμβάνει 24 ἄρθρα καὶ ἐν Παράρτημα. Κατὰ τὸ Σύμφωνον τοῦτο, οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ ἱερεῖς δέον νὰ ἦνε ρουμανικῆς ἐθνότητος. Οἱ ἐπίσκοποι ἐκλέγονται καὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ Πάπα ὑπὸ ὄν ὄρον τῆς ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ κράτος παρέχει εὐρείαν ἀνεξαρτησίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν αὐτῆς. Αὕτη ἀναγνωρίζεται ὡς νομικὸν πρόσωπον καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διοικῇ τὰ ἑαυτῆς ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ. Δύναται ἰδίαις δαπάναις καὶ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Κράτους νὰ ἰδρύῃ σχολεῖα καὶ νὰ παρέχῃ εἰς τὰ δημόσια καὶ τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα διδασκάλους τῶν θρησκευτικῶν διδασκοντας αὐτὰ ἐν τῇ μητρικῇ τῶν μαθητῶν γλώσσῃ. Ὁ καθορισμὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν θὰ ἐπακολουθήσῃ μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ κογκορδάτου τῇ μερίμνῃ κοινῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς. Οὐδὲν τμήμα τοῦ ρουμανικοῦ ἑδάφους δύναται νὰ ὑπάγῃται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐπισκόπου ἐδρεύοντος ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ κράτους. Τὸ κογκορδάτον τοῦτο προὐκάλεσε σοβαρὰς ἐπικρίσεις ἐκ μέρους μεγάλου μέρους ὁπαδῶν τοῦ δυτικοῦ δόγματος ἐν Ρουμανίᾳ. Οἱ οὐγγοὶ π.χ. ἐδήλωσαν ὅτι σοβαρῶς ἔξ αὐτοῦ βλάπτονται, διότι καταργεῖται ἡ ἐπαρχία Ναγβαράδ, ἥτις ὑφίστατο ἀπὸ 800 ἔτων. Ἐπ' ἴσης διαμαρτύρονται καὶ διότι ἐφεξῆς Πρωθιεράρχης τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ὁπαδῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας θὰ εἶνε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Βουκουρεστίου, οὐχὶ δὲ ἐπίσκοπος μιᾶς οὐγγρικῆς ἐπαρχίας, ἐνῶ ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ὁπαδῶν τοῦ λατινικοῦ δόγματος εἶνε ἀρχαῖοι Οὐγγοὶ.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Μεταξὺ τῆς 28 Ἰουνίου καὶ 8 Ἰουλίου ἐν ἔτους συνεκροτήθη συνδιάσκεψις 700 ἀντιπροσώπων τῶν λουθηρανῶν 23 ἔθνων ἐν Κοπεγχάγη, ἀπεφασίσθη δὲ νὰ τοναθῇ ἡ κίνησις πρὸς τὴν ἐνότητά τοῦ λουθηρανισμοῦ διὰ τῆς φιλανθρωπικῆς συνεργασίας ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν ὑπὲρ τὰς λοιπὰς ὑπὸ τοῦ τελευταίου πολέμου δοκιμασθεισῶν, ὡς καὶ διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ τύπου, τῆς θεολογικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἱεραποστολικῆς μεταξὺ τῶν εἰδωλολατρῶν δράσεως. Τὸ συνέδριον παρηκολούθησε καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Σέδεμπλομ, ὅστις καὶ ἠγόρευσε ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συνδιασκέψεως.

— Κατὰ τελευταίαν λουθηρανικὴν στατιστικὴν, ὁ

Λουθηρανισμὸς ἀριθμεῖ σήμερον ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ 81.023.180 ὀπαδοὺς. Οὕτω οἱ λουθηρανοὶ ἀποτελοῦσι νῦν τὸν μείζονα εἰς ἀριθμὸν μελῶν προτεσταντικὸν κλάδον. Οἱ μεθοδισταὶ ἀνέρχονται εἰς 22.287.207, οἱ ἀγγλικανοὶ εἰς 21.167.134, οἱ βαπτισταὶ εἰς 20.025.971, οἱ πρεσβυτεριανοὶ εἰς 19.205.896, καὶ οἱ κογκρεγκασιοναλισταὶ εἰς 5.124.839. Ὡστε πάντες οὗτοι οἱ προτεσταντικοὶ κλάδοι ἀριθμοῦσι πιστοὺς 174.837.327, οἱ δ' ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ εὐαγγελικοὶ ἀνέρχονται εἰς 220 ἑκατ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ὀργανώσεων τῆς ἀμερικανικῆς Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων, μεταβαίνων πρὸ τινος ἐκ Σιαγκάης εἰς Ἰαπωνίαν ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ ἔφ' οὗ ἑταξείδευεν ἀμμοπλοίου τηλεγράφημα δι' οὗ τῷ ἠγγέλλετο ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ὀνόμασεν αὐτὸν Ἰαπότην α' τάξεως τοῦ τάγματος τοῦ ἱεροῦ θησαυροῦ εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσήνεγκεν εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν νεολαίαν διὰ τῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ ὀργανώσεως ἀδελφότητος τῶν νέων.

— Ὁ νέος Μικάδος τῆς Ἰαπωνίας εἶνε κεκηρυγμένος κατὰ τῆς χρήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, τούτου δ' ἔνεκα ὑποχρῶνται καὶ τὴν ἐκ 300 προσώπων φρουρὰν τῶν ἀνακτόρων του ὡς καὶ ὀλόκληρον τὸν προσωπικὸν αὐτῶν, νὰ ἀπέχῃσι τῆς χρήσεως τοιούτων ποτῶν. Πᾶσαι αἱ ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει του ἑορταὶ διεξήχθησαν ἄνευ καταναλώσεως οἰνοπνεύματος.

— Ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ὁ Ραϊνάκ ἀνεκοίνωσεν ἐπὶ τῇ βάσει χωρίου τοῦ Τερτυλλιανοῦ ὅτι ὁ Τιβέριος πληροφορηθεὶς τὰ κατὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἶχε προτείνει εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Γερουσίαν ν' ἀνακηρύξῃ αὐτὸν θεόν, ἀλλ' ἢ πρότασις ἀπεκρούσθη. Ὁ Ραϊνάκ ἐστήριξε τὴν ἀνακοίνωσίν του καὶ ἐπὶ ἄλλων μαρτυριῶν εἰς ἀναίρεσιν τοῦ Ρενάν, μηδεμίαν ἀποδόντος εἰς τὴν πληροφορίαν ταύτην σημασίαν.

— Ἐκ τῶν 11.000.000 κατοίκων τῶν νήσων Φιλιππίνων τὰ 8.000.000 ἀνήκουν εἰς τὴν ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, αἱ νῆσοι δ' αὗται ἀποτελοῦσιν ἐν τῇ Ἄπω Ἀνατολῇ τὴν μόνην λατινικὴν χώραν μετὰ κατηρησμένης ἀπὸ τοῦ ἱστ' αἰ. ἱεραρχίας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν νήσων ἐδρεύει ἐν Μανίλλῃ, ὑπάρχουσι δὲ καὶ 8 ἐπίσκοποι. Μέχρι τοῦ 1898 οἱ ἱεράρχαι ἦσαν ἰσπανοί, ἀφ' ὅτου ὁμως αἱ νῆσοι περιήλθον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἢ ἱεραρχία εἶνε κατὰ ἡμῖς ἀμερικανικὴ καὶ κατὰ τὸ ἡμῖς ἰθαγενής.

— Ἐν τῷ διδασκαλικῷ συνεδρίῳ τῷ συγκροτηθέντι ἐν Μπεζανσὸν τῆς Γαλλίας πολὺς λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ «Τυπογραφείου εἰς τὸ σχολεῖον», δηλαδή περὶ

τῆς διδασκαλίας τῶν γραμμάτων εἰς τοὺς μικροὺς μαθητὰς διὰ τῆς τυπογραφίας. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, διὰ μιᾶς τυπογραφικῆς συσκευῆς οἱ μαθηταὶ συνθέτουν εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ γράμματα καὶ, ἔφ' ὅσον προχωρεῖ ἢ μόρφωσις των, οἱ ἴδιοι συνθέτουν τὸ μάθημά των, τὸ ὁποῖον ἀναγνώσκειται εἰς τὴν τάξιν καὶ διορθῶνεται τῇ συνεργασίᾳ ὄλων τῶν μαθητῶν, βοηθουμένων ὑπὸ τοῦ διδασκάλου των. Τὸ σύστημα τοῦτο εἰσῆχθη ἤδη εἰς ἀρκετὰ σχολεῖα τῆς Γαλλίας. Οἱ μαθηταὶ αὐτῶν ἐκδίδουν μάλιστα ἐν συνεργασίᾳ περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «La Gerbe» (ἢ Ἀνθοδέσμη).

— Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Ἀγγλικὴ Ἀγιογραφικὴ Ἐταιρεία ἑορτάζει τὴν 125ην ἐπετηρίδα ἀπὸ τῆς συστάσεώς της (1804—1929). Τὸ ἔργον αὐτῆς, ἔργον μεταφράσεως τοῦ κειμένου τῶν ἁγ. Γραφῶν εἰς τὰς διαφόρους ἀνθρωπίνους γλώσσας καὶ διαδόσεως αὐτῶν, ὑπῆρξε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο κολοσσιαῖον. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 19' ἑκατονταετηρίδος ἡ ἁγ. Γραφή, ἢ μέρη τινὰ αὐτῆς, ἦτο ἐκδεδομένη εἰς 71 γλώσσας. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐταιρεία ἐπέτυχεν νὰ μεταφράσῃ αὐτὴν εἰς 618 γλώσσας. Ἰδίως τεραστίαν ἐσημείωσε πρόοδον τὸ ἔργον τῆς Ἐταιρείας κατὰ τὰ τελευταῖα 25 ἔτη. Εἰς τὰς 618 γλώσσας προστέθησαν 240 ἄλλαι, ὥστε δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τμήματὰ τινὰ τοῦ θείου λόγου ἐτυποῦντο εἰς νέον γλωσσικὸν ἰδιῶμα ἀνὰ 40 περίπου ἡμέρας.

— Κατὰ τὸ 1928 ἡ Ἀγιογραφικὴ Ἐταιρεία τῶν Παρισίων διένειμε 2.840 ἀντίτυπα τῆς Bible de la Famille et de la Jeunesse (Ἁγίας Γραφῆς τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς νεολαίας) καὶ 1.036 ἀντίτυπα τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀντίτυπα ἀγιογραφικοῦ περιεχομένου εἰς πολλὰς δεκάδας χιλιάδων.

— Ὑπουργὸς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἔλαβε πρὸ τινος : «περίεργος κίνησις γίνεται παρ' ἡμῖν ἀνθρωποι μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἤρχισαν γράφοντες βιβλία περὶ τοῦ Χριστοῦ. Σημεῖα τινὰ μαρτυροῦσιν ὅτι σήμερον αἰσθάνονται οἱ ἀνθρωποι κάποιαν ἀνάγκην, ἢ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἱκανοποιηθῇ εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ θείου». Οἱ λαϊκοὶ οὗτοι, περὶ ὧν ὠμίλησεν ὁ ὑπουργός, εἶνε ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ Πόρτο-Ρίκο, ὁ Πρύτασις τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μεξικῶ, εἰς τέως ὑπουργὸς τῆς παιδείας τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ Πρύτασις τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπουένος-Ἀϊρες, ὅστις εἶνε εἰς τῶν διασημοτέρων ἰσπανῶν συγγραφέων, τοῦ ὁποίου εἶνε γνωστὸν τὸ βιβλίον «Ὁ ἄδατος Χριστός», ἀριθμοῦν ἐπαλλήλους ἐκδόσεις. Ἡ κατεύθυνσις τῶν ἀνδρῶν τούτων ἤδη μετεδόθη εἰς τὰ

Πανεπιστήμια τῆς νοτίου Ἀμερικῆς ὅπου οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐπυρτάνευν ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ἡ θετικὴ ἰδεολογία. Τοσαύτη δ' εἶνε ἡ τροπὴ πρὸς τὴν θρησκείαν, ὥστε ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας παρήγγειλε διακοσίας πλήρεις σειρὰς τοῦ δωδεκατόμου συγγράμματος τοῦ Dr Navarro Monzo, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ ζητημάτων θρησκευτικῶν καὶ χριστιανικῶν.

NEA BIBLIA

Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν Ἀθηναγόρα, τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων, Ὁ θεσμὸς τῶν Συγγέλλων ἐν τῷ Οἰκουμένικῳ Πατριαρχείῳ. Μέρους τρίτον (Μεγάλοι Πρωτοσύγκελλοι μετὰ τὴν ἄλωσιν. Ἐν Ἀθῆναις 1929.—Διὰ τοῦ παρόντος τεύχους συμπληροῦται ἡ πεφωτισμένη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τοῦ τόσον γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἱστορικοεκκλησιαστικῶν μελετῶν ἀκαμάτου συγγραφέως περὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν Πρωτοσυγγέλλων, ἀποτελοῦσα σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἱστορίαν.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκμίσθωσις τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας τοῦ ἐλαιοκάρπου τῶν ἐλαιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς, εὐρισκομένου ἐν Μακρυνοῦ, Μπουρλέσια, καὶ πέριξ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται εἰς 4 000 δραχ. 160 ὄκ. ἐλαιῶν πρὸς βρῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῦ Μακρυνοῦ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 8ην, 9ην καὶ 10ην Νοεμβρίου, ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Μακρυνοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς. Οἱ βουλόμενοι νὰ μετασώσιν εἰς τὴν ἀναφερομένην δημοπρασίαν δύνανται πλείονας πληροφορίας νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῶ Ἱερᾶς Μονῆς τὸ Ἅγιος Γεώργιος διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως ἡ χορτονομή τῶν ποιμνιοστασιῶν τῆς Μονῆς 1) Σαῖνᾶ, 2) Τριανταφυλλιά Νοῦζι 3) Δουρδουβάνα 4) Ἅγιος Ἡλίας 5) Κούτσουρα Καστανοβοῦνι, 6) Μπότσι καὶ 7) Μπούγα, γεννησομένην τὴν 17ην, 24ην Ν)βρίου καὶ 1ην Δ)βρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2αν—4ην μ. μ. ἐν Γκούρα καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Φενεοῦ Εἰσαγ. Φούγια κατὰ τοὺς δρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ἡμῶν. Ὡς πρώτην προσφορὰν ὀρίζομεν διὰ τὸ Σαῖνᾶ Δρ. 25 000, Τριανταφυλλιά 10.000, Δουρδουβάνα 15.000, Ἅγιος Ἡλίας 15.000, Κούτσουρα 2.000. Μπότσι 1.000 καὶ Μπούγα 500.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων 40 Μαρτύρων διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τεσσαράκοντα (40) κυβικῶν μέτρων στρογγυλῆς ξυλείας πύκης καὶ ἐλάτης ἐκ τοῦ εἰς θέσιν Σταματήρα ὀρίου Βερροίων Δάσους τῆς Μονῆς Ἀγ. 40 Μαρτύρων μετὰ πρώτην προσφορὰν δραχμ 100 δι' ἕκαστον κυβικὸν μέτρον. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τὴν 10ην Νοεμβρίου 1929 ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου τοῦ Ἰωάν. Κατσίχη καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάννου Σ Κατσίχη καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως καὶ Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς δρους ταύταριθμου ἡμῶν διακηρύξεως, ἧς οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι ἡμῶν παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ Συμβολαιογράφῳ. Ἄπαντα τὰ ἔξοδα συμβολαίου, δημοσιεύσεων, κηρύξια, φόρου δημοσίου κ. λ. π. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων 40 Μαρτύρων διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετῆς ἐνοικίασις τοῦ εἰς θέσιν Λυγεριά Ὑδρομύλου μετὰ τοῦ συνεχομένου κήπου τοῦ ὀρίου Θεολόγου, τῆς Μονῆς Ἀγίων 40 Μαρτύρων, μετὰ πρώτην προσφορὰν δραχ. 8000 ἔτησίως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τὴν 10ην Νοεμβρίου 1929 ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου τοῦ Ἰωάν. Κατσίχη, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης κ. Ἰωάννου Σ. Κατσίχη καὶ ἀντιπροσώπων Μητροπόλεως καὶ Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς δρους ταύταριθμου ἡμῶν διακηρύξεως, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι ἡμῶν παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ Συμβολαιογράφῳ. Ἄπαντα τὰ ἔξοδα συμβολαίου, δημοπρασιῶν, δημοσιεύσεων, κηρυξίων κ. λ. π. βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῷ τέως Δήμῳ Τριταίας Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Πάντων προκηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ἐν τῇ Κοινοῦτῃ Σταροχωρίου καὶ τῇ θέσει «Παλιοβρέστα» χωρίον Τρούσα ἀγρός τῆς Μονῆς ὑπὸ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ ὄρια κατὰ τοὺς δρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφά εἰσι κατατεθεμένα εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Χαλανδρίτσας τέως Δήμου Φαρρῶν καὶ τῇ Μονῇ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 17ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Χαλανδρίτῃ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἰωάννου Χρηστάκου, οὐ κωλυμένου ἐνώπιον τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἔσται τελειωτικὴ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρα ὡς ἀνωτέρω.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τίμημα ἔτησίως συνδρομῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 60. Ἐξωτ. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν Ἐπαρχιῶν Δρ. 100 Ναῶν χωρίων Δρ. 60 Ἱερῶν ἑσωτερικῶν Δρ. 30. Ἐμβάσματα καὶ ἀποστολαὶ Διαχείρισιν Περιοδικῶν «Ἐκκλησία».

Μέγιστον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι